

KAPITOLA 1

PŘÍBĚH, KTERÝ VÁM CHCI VYPRAVOVAT, se skutečně stal, i když by se na první pohled mohlo zdát, že si jej někdo vymyslel do knihy plné fotbalových pohádek. Udál se na počátku léta roku 2010, přesně 24. června, a to v daleké Jihoafrické republice, která se nabídla, že se stane domovem pro v pořadí už devatenácté mistrovství světa ve fotbale. Na stadionu Ellis Park v největším městě Jihoafrické republiky Johannesburgu vidělo velký příběh na vlastní oči 53 412 fanoušků a díky televizním kamerám i fotbaloví nadšenci po celém světě.

Co že se to toho letního podvečera přihodilo? Základní skupina F měla na programu poslední

zápasy a čekalo se na rozuzlení hádanky, kdo že to nakonec postoupí do vytouženého osmifinále. Po střechu zaplněný Ellis Park se stal dějištěm souboje Slovenské republiky s Itálií, jejíž národní tým netřeba představovat, vždyť italští borci předchozí mistrovství světa v roce 2006 vyhráli! A kdo se jim to nyní postavil do cesty? Slovensko. Země, která coby samostatný stát vznikla teprve nedávno, s úderem prvních novoročních zvonů roku 1993, a která si právě v těchto dnech vychutnávala svou historicky první účast na světovém šampionátu. Tuto zemi, malou svou rozlohou, ale velkou svou historií a tisíci zajímavých příběhů, jakož i spoustou skvělých lidí, dovedl jako kapitán na tento šampionát mladý, teprve dvaadvacetiletý chlapec. Nenechte se ale mýlit jeho mládím, protože již svými činy dokázal, že je hotovým chlapem, na jehož kouzelné nohy, válečnické srdce a bystrý mozek může jeho pět a půl milionu krajanů směle spoléhat.

Rodiče vyprávějí svým dětem pohádky a často si pro ně vymýšlí své vlastní příběhy. Spisovatelé z povolání někdy dokážou napsat pohádky lepší a napínavější. Právě proto, že jsou to profesioná-

lové. Jenže ani oni nedokážou stvořit takové, které berou dech, vyvolají na povrchu těla čtenářů husí kůže a do očí jim vnutí slzy. A kdo tedy takové příběhy píše? Není to ani kouzelník, ani bůh pohádek. Je to sám život, který nás každý den obdarovává novými a novými příběhy, které by si naše představivost ani vymyslet nedokázala.

Co se vlastně stalo? Marek Hamšík, nejmladší kapitán slovenské reprezentace, muž nepřehlédnutelný svými vlasy vyčesanými nahoru a zajímavý svou osobností a také svým – znovu jsme u toho – životním příběhem totiž dovedl svou vlast poprvé na turnaj, o kterém se mnoha jiným zemím může jen zdát. Když stál v tunelu coby náčelník v čele své odhodlané družiny a když poté vstoupil na hřiště, na němž už neplatí žádné kdyby a kde se pravda vždy bez milosti ukáže, muselo se mu v hlavě honit leccos. Jasno bylo v každém případě v jedné věci: Marek Hamšík povede za několik okamžiků svou partu do bitvy proti Itálii. Té Itálii, do které přišel v roce 2004 jako sedmáctiletý mladiček z malé země uprostřed Evropy za fotbalovým chlebem a také za kusem štěstí. Když si podával ruce se svými protivníky, bylo

mu jasné, co jeho mužstvo čeká. Slovenský tým se nenacházel v dobrém rozpoložení. Po úvodní remíze s Novým Zélandem přišla těžká rána do nováčkovského nadšení v podobě porážky 0:2 s Paraguayí. V takové situaci stát na prahu mače proti Cannavarovi, Gattusovi či De Rossimu, to je tedy výzva jako blázen! V moři téměř šedesáti tisíc natěšených hlav byste stěží v tu chvíli hledali nějakou, která by pochybovala o tom, že karty jsou rozdány jasně. Úřadující mistr světa proti nováčkovi ze Slovenska. Jak by to asi mohlo dopadnout. Jenže předbíhat se v životě ani ve fotbale nemá, tak na to pojďme pěkně od začátku.

Během úvodní čtvrt hodiny klíčového zápasu se zdálo, že se hráči italské „squadry azzurry“ na hřišti pouze zlehka dostávají do provozní teploty, aby následně svého soupeře nemilosrdně rozdrtili. Rozhodně nepůsobili dojmem mužstva, které si jde od první minuty za vítězstvím. A tak se stalo, že první velkou šanci měl slovenský kapitán Marek Hamšík. V 15. minutě vyslal z velkého vápna brankáři Marchettimu důrazný vzkaz: „Pozor na nás!“ O deset minut později zaváhala italská obrana podruhé a tentokrát to pro ni mělo osudové

následky. Záložník pražské Sparty Juraj Kucka si proklestil cestu mezi nedůraznými italskými obránci, přihrál Róbertu Vittekovi a nejlepší střelec slovenského týmu uklidil míč do branky a přikoval téměř šedesát tisíc diváků hlouběji do sedaček. 1:0. To nikdo nečekal. Nyní naopak všichni čekali na probuzení spícího italského mančafu nabouchaného obávanými jmény. Jenže opak byl pravdou. Trenér Itálie Marcello Lippi nechápal, co se děje, o čemž svědčí i jeho netradiční střídání dvou svěřenců o poločasové přestávce. Po ní vyběhl na trávník přece jen živější tým a bylo vidět, že hráči z Apeninského poloostrova nechtějí dopustit blamáž. V 60. minutě měl na kopačce vyrovnání střídající Quagliarella, jenže hrůzu nahánějící stoper FC Liverpool Martin Škrtel vykopnul míč z brankové čáry. Když do konce utkání zbývalo 17 minut, poslal režisér hry Marek Hamšík přízemní centr na svého kolegu Vitteka a ten svým druhým gólem dal naději, že dnešní představení bude kandidovat na cenu Trhák roku. Klubala se senzace, ale ještě nebyl konec. V 81. minutě snížil na rozdíl jedné branky Antonio Di Natale, ovšem v 89. minutě přišlo něco, co si odvážně a sebevědomě

hrající slovenský tým zasloužil, ačkoli na zásluhy se ve fotbale nehraje. Záložník Trnavy Kamil Kopúnek, jenž byl v tu chvíli na hřišti minutu a půl, navýšil svou střelou skóre na 3:1 a navždy se tak zapsal do historie slovenského fotbalu. I díky Kopúnkově gólu totiž branka aktivního Quagliarelli z nastavení nemohla nic změnit na tom, že srdnatě bojující tým díky neuvěřitelné výhře nad mistry světa postupuje do osmifinále mistrovství světa! Celou slovenskou zemí otrásla mocná erupce radosti, a pokud na špičkách nejvyšších tatranských hor ještě i v červnu zůstával zbytek sněhu, musel po této šlupce spadnout dolů. Na hřišti Ellis Parku, kterým se nyní neslo ohlušující „Slovenskóó, Slovenskóó!“ a „Kto neskáče, nie je Slováč, hop hop hop!“, se vytvořil kruh objímajících se hráčů a dojatého trenéra Vladimíra Weisse. Ten po utkání uvedl, že toto vítězství je pro něj hned po narození syna druhým nejkrásnějším zážitkem v životě, a dodal: „Je to obrovsky důležitá věc pro budoucnost celého Slovenska. Jsme malá země a tohle jsme moc potřebovali.“ Klíčový muž na hřišti, kapitán své země a současně pan fotbalista tehdy již tři měsíce se pyšníci titulem nejmladší-

ho kapitána v historii SSC Neapol přiznal, že jeho mužstvo prošlo během pár dnů dokonalou proměnou. „Proti Paraguayi nehrál dobře nikdo. Proti Itálii jsme se všichni nějak uvolnili, vyburcovali a podali maximální výkon,“ shrnul podle svého zvyku stručně a výstižně Marek, ve svém klubu přezdívaný Marechiaro. Já bych vám chtěl nyní, nikoli stručně, ale pěkně popořádku a podrobně, vyprávět příběh o tom, jak se z fotbalového kamínku z Banské Bystrice díky své dřině, obětavým a moudrým rodičům a šikovným trenérům stal diamant, který je dnes součástí nejzářnější světové fotbalové galaxie a jenž se stal hotovým pokladem pro svou zemi i pro SSC Neapol. Tento klub bude už navždy spojen nejen s legendárním Diegem Maradonou, ale také se svým nejmladším kapitánem a dlouhé roky věrně sloužícím režisérem hry Markem Hamšíkem.